

Overweging 13^e zdhjB Dominicuskerk Utrecht 1 juli 2012 - Leny Beemer

Heel vaak lopen we in ons leven tegen situaties op, die voor ons haast onoverkomelijk zijn. Het gaat dan meestal om heel ingrijpende dingen, bijvoorbeeld

- * als je bent ontslagen op je werk
- * als je huwelijk is mislukt
- * als een van je meest geliefde mensen is overleden
- * als je bent getroffen door een ernstige ziekte

Maar ook

- * als je het gevoel hebt niet te worden gezien of gehoord
- * als je je buitengesloten en eenzaam voelt
- * als je door anderen wordt gekwetst
- * als je bang bent en het leven niet meer aandurft

Dan sta je machteloos, weet je je geen raad.

In het evangelie van vandaag horen we ook van zulke verbijsterende situaties. Allereerst Jairus, wiens dochter doodziek is. En dan die vrouw, die aan bloedvloeïngen leed en daarmee niet alleen geen toekomst had door onvruchtbaarheid, maar ook nog eens in de gemeenschap van toen als onrein werd beschouwd en buitengesloten. Ze mag niemand aanraken en ook niet aangeraakt worden. Vreselijk zo'n isolement. Dat is geen leven meer.

In die zin mogen we dit soort verhalen ook verstaan. Mensen, die leven zonder toekomst, zonder uitzicht, dat is wat als dood wordt gesteld tegenover leven, zoals God dat heeft bedoeld voor ons mensen, voor heel zijn schepping. Het boek Wijsheid werd geschreven in bezettingstijd, niet eens zolang vóór Jezus' optreden. Er was in die tijd veel angst, een mensenleven stelde niet veel voor, elke eigenwaarde van het joodse volk werd teniet gedaan. Profeten en schrijvers wilden het volk bemoedigen en wezen opnieuw op het leven, zoals God dat heeft bedoeld.

Marcus maakt er zelfs een soort raamvertelling van, een verhaal in een verhaal, waarschijnlijk om te benadrukken, dat Jezus iedereen nieuw leven wil aanreiken, iedereen wil redden uit leven dat dood is.

Zo ook met die bloedvloeiende vrouw. Pas als je je haar uitzichtloze situatie realiseert kun je je voorstellen, wat het betekent, dat zij het lef had ondanks de wetten voor een onreine toch het kleed van Jezus van achteren aan te raken. Dat getuigt van een groot geloofsvertrouwen. De reactie van Jezus is dan ook treffend. Hij wil zich laten aanraken door mensen, zelfs door wie in de ogen van de gemeenschap toen als onrein werd beschouwd. Hij doorbreekt wetten, die mensen dood verklaren en buitensluiten, omdat Hij leeft en verkondigt, dat God niet de dood, maar het leven wil voor elk mens, hoe en wie dan ook. Reinheidswetten worden door Hem doorbroken. De kracht, die van Hem uitgaat, kan zo een genezende kracht zijn voor wie zich daaraan in geloof toevertrouwt.

Hoe het precies bij de dochter van Jairus zit, weten we niet. Mogelijk, dat dit meisje zich heel ongelukkig voelde en niet meer wilde leven. Maar Jairus laat het daarbij niet zitten. Net als die bloedvloeiende vrouw is hij getroffen door de manier waarop Jezus opkomt voor elk mens, die geen leven heeft. Zijn dochter dreigt misschien wel echt dood te gaan door depressie, anorexia of wat dan ook. Daarover zijn boeken vol gespeculeerd. Maar wat wel duidelijk is: hij gelooft zo in de helende kracht van

Jezus, dat hij Hem aanhoudend blijft smeken het meisje tot leven te brengen. Ook hij gelooft dat er een kracht van Jezus uitgaat, die zijn dochter kan redden.

Maar die kracht alleen doet het niet. Als al die mensen luid staan te jammeren en Hem straal uitlachen als Hij zegt, dat het meisje niet dood is, maar slaapt, dan is Hij helemaal machteloos. Dan moet Hij tegen die mensen zeggen: ga naar buiten, ga weg, alsjeblieft wegwezen. Alleen met het geloof van Jairus kan hij dat meisje optillen.

Zoals in alle verhalen van de Schrift hebben veel woorden een diepere betekenis: Dat meisje was twaalf jaar.

Die vrouw leed twaalf jaar aan bloedvloeïing en wordt door Jezus 'dochter' genoemd. Dat meisje was de dochter van de overste van de synagoge.

Het joodse volk had twaalf stammen.

En het joodse volk wordt door de Eeuwige genoemd: mijn dochter.

Het gaat dus niet om dat ene meisje, om die ene vrouw. Het gaat om heel het volk, om alle mensen. Jezus wil ze helpen, Hij wil ze tot leven brengen. Hij wil ze aanraken en optillen. Het hele volk. Alle mensen. Dat geldt dus ook voor ons.

Van Jezus gaat een kracht uit naar alle mensen, die bloed verliezen, die de moed uit zich voelen wegstromen. Maar Hij kan alleen diegenen helpen, die door Hem ook geholpen willen worden. De rest moet Hij buiten zetten, die neemt Hem niet serieus. Die jammeren alleen maar hard.

Welke troost kunnen wij nu putten uit deze verhalen? Misschien wel dit:

Wie durft op te komen voor zichzelf, wie durft hulp te vragen, die is al tot leven gekomen. Wijzelf kunnen zijn als de bloedvloeiende vrouw of als Jairus. We worden uitgenodigd vertrouwen te hebben in wat een ander voor ons kan betekenen.

En we worden ook uitgenodigd te doen als Jezus: anderen optillen, nabij zijn, bemoedigen. Dat kunnen we, als we net als Jezus durven leven in het geloof en het vertrouwen, dat wij allemaal bedoeld zijn om te leven en elkaar leven te geven.

Het gaat dus steeds om wederkerigheid, in geloof wetend, dat leven, Gods leven, sterker is dan lijden en dood, omdat zo leven niet gaat over voor- of tegenspoed, maar om beminnen en bemind worden. Liefde is en blijft het kernwoord. Dat kunnen we van elkaar ontvangen, dat kunnen we elkaar schenken, in alle omstandigheden. Zo mogen we de Schriften verstaan en weten, dat die gebroken zijn weer zullen leven!